

„Írj egy **IVÓKUTAT**
az iskolád udvarára!”

IRODALMI PÁLYÁZAT

Ha a legjobb pályázatot Te küldöd be, fáradozásodat egy trendi ivókúttal díjazzuk, melyet iskolád elhelyezhet az udvarán, és minden diáktársad használhat a suliban!

Jósa Jázmin: A víz titka

1. fejezet

A titokzatos palack

A 10 éves Dalma és Matyi ikertestvérek. Nem rég a Balaton partjára költöztek. Imádták a vizet, de nem gondoltak a környezetükre! Amikor este a tusolásra került sor, folyatták a meleg vizet... Amikor nem akartak több vizet inni, kiöntötték a forró betonra, ahonnan elpárolgott, pedig ott volt egy kókadozó cserepes virág az ablakpárkányon.

Másnap reggel miután elfogyasztották a reggelijüket, kimentek a partra játszani. Nagyban tollasoztak. Csak úgy csöpögött róluk az izzadtság. Matyi megitta azt a vizet, amit kivittek, azután az

üres palackot a vízbe dobta. Percekkel később, amikor a gyerekek már kifulladtak, Dalma leült a fűbe, Matyi meg lehasalt és nézte a vizet. Egyszer csak felkiált:

- Nézd, Dalma ott valami csillog!
- Biztosan csak a nap csillog a vízben.
- Nem! Ez szivárványszínűen csillog. Gyere, nézd meg!
- Na, jó, megnézem, de biztos, hogy csak a na...

Nem tudta befejezni a mondatot. Dalmának elállt a szava, ahogy meglátta. A vízben egy palack úszott feléjük. De nem az, amit Matyi dobott be a vízbe, hanem egy másik.

A kisiú az egyik tollasütőt felhasználva kihalászta a vízből az üveget. Amikor hozzáérték, a palack még erősebben vibrált és a címkéjén cirádás felirat jelent meg:

NYISS KI! – ez állt az üvegen.

A gyerekek kíváncsiságtól vezérelve kinyitották. Óriási fényugár szelte át az eget.

- Jézusom! - kiáltották mindketten.

Dalma gyorsan visszazárta az üveget. Mindkettőjük kapkodva vette a levegőt.

- Szerinted mi volt ez? - kérdezte Matyi szuszogva Dalmát.

- Nem tudom. - válaszolta a lány.

- Szerintem holnap este jöjjünk vissza és hívjuk el a barátainkat is.

Miután ebben megegyeztek, Dalma a hátizsákjába süllyesztette a palackot és elindultak hazafelé.

2. fejezet

Szervezkedés és a palack

Másnap reggel szokatlanul gyorsan indultak az iskolába.

- Hova siettek ennyire? - kérdezte anya.

- Ööö ...sehová? - hangzott a válasz.
- Ez most kérdés volt? - az anyukájuk arca értetlenből gyanakodóvá vált.

- Nem.

Matyi igyekezett kivágni magukat a slamasztikából.

- Biztos, hogy nem titkoltok valamit? - hangzott az újabb kérdés.

- Hát persze, hogy nem! - vágta rá Dalma, és tolni kezdte Matyit az ajtó irányába, mielőtt tovább fajulhatott volna a dolog.

Futólépésben tették meg az utat az iskoláig. Mikor megálltak a kapuban, Matyi a levegőt kapkodva köszönte meg, hogy megmentette a további magyarázkodástól.

- Nem tesz semmit. - mondta Dalma és megveregette a tesója vállát.

Beléptek a kapun, és szétváltak, hogy csatlakozzanak a barátaikhoz. Dalma befordult a lánymosdóba. Odament a csaphoz, és gyorsan ivott egy kicsit csengetés előtt, mert az előbbi hajrától bizony ő is kifulladt. De nem zárta el rendesen a csapot, és a víz még sokáig csöpögött.

Matyi a fiúkhöz - Tibihez és Zolihoz – fordult:

- Csá fiúk, lenne egy kérdésem.

- És mi lenne az? - kérdezte Tibi.

- Este eltu ... kezdte Matyi, de Zoli félbeszakította.

- Bocsi nekem ma este semmiképp sem lenne jó.

Mielőtt Matyi folytathatta volna, becsöngettek. Az osztályban, mikor leültek egymás mellé, Dalma megkérdezte:

- Te jutottál valamire?

- Csak Tibi tud jönni. És te mire jutottál?

- Margit azt mondta tud jönni.

- Az jó. Akkor este 10-kor újra kinyitjuk a palackot.

Az órák után a megbeszélte időpontba találkoztak az erdőben. Dalma a kezében fogta a palackot. Homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek. Matyinak felfordult a gyomra.

- Készen álltok? - kérdezte Dalma.

- I... Igen. - dadogott Margit.

- Akkor három... kettő... egy...

Felpattant a palack teteje. Az óriási fénysugár újult erővel csapott az ég felé. Margit akkorát sikoltott, hogy azt a holdon is hallhatták. Még egy vakító villanás, és a portál megnyílt.

3. fejezet

A portál

Vakítóan égszínkéken világított. Örvénylett és hullámzott, mint a víz, és hangok hallatszottak belőle. Annyira csodálatosan nézett ki, hogy egyszerűen nem tudtak megszólalni. Végül Tibi törte meg a csendet.

- Bemegyünk? - kérdezte.

- Végül is mi bajunk lehet? - állt Tibi mellé Matyi.

- Szerintem igenis lehet bajunk. Kezdte az okoskodást Dalma.

Margit csak állt, rémülten és némán rázta a fejét. Dalma a vitatkozást megelőzve a fiúk mellé állt, mert tudta, hogyha ő megy Margit is jön.

- Ki megy először? - jött a kérdés.

- Szerintem menjünk egyszerre! - hangzott a válasz.

Margit még mindig rázta a fejét.

- Nekem rossz előérzetem van.

Margitnak remegett a hangja. Dalma odament hozzá és átkarolta.

- Együtt megyünk, nem lesz baj. – mondta.

Margit csendesen bólintott. A gyerekek egymásra pillantottak és beléptek a portálon.

4. fejezet

Aqualitis

Beestek a portál túlsó felére, egymás hegyén - hátán feküdtek már, mikor rájöttek mi történt. Gyönyörű látvány tárult eléjük. Egyszer csak ezt a csodás látványt egy emberke töltötte be.

- Üdvözöllek titeket Aqualitisben. - mondta az öreg.

Haja kékes ezüstben játszott, ruhája is tetőtől talpig kék volt.

- Hol??? - kérdezte Tibi. Volt annyi lélekjelenléte hogy kérdezzen.

- Aqualitisben, a víz városában.

- Miért pont a víz városa? - érdeklődött Dalma.

- Mert a víz a tükre mindennek. Amikor belenézel, saját magadat látod, ezért a lelked tükre is.

- Elnézést a kérdésért, de mi a neve?

- Nyugodtan tegezzetek. Egyébként a nevem Tajték.

- Az én nevem Marci. Ő Dalma, az ott Tibi, ő pedig Marcsi. - Mutatta be egyenként barátait Marci.

- Gyertek velem, és ne féljetek! - Nézett rá Marcsira Tajték, aki remegett, mint a kocsonya.

- Kérlek, mesélj nekünk erről a helyről! - kérte Tibi.

- Akik ezelőtt itt jártak, elneveztek minket vízöröknek. Tudjátok, itt egészen máshogy telik az idő, ugyanis itt egy egész nap, ami a kinti világban csak egy pillanat.

- Wow! - szakadt ki Matyiból.

- Itt minden a környezetre épül. Ha a kinti világban felborul az egyensúly az emberek és a víz között, a világunk megszűnik létezni.

- Szóval itt minden tőlünk függ - vont le a következtetést Dalma.

- Így van - válaszolta Tajték.

- És nekünk miért kell itt lennünk? - tette fel az első kérdését Margit.

- Az emberiség nagyon rossz úton jár! Szükségünk van rátok Aqualitis megmentéséhez.

- Mi a feladatunk? - kérdezte Dalma, aki a többiek beleegyezése nélkül, kinevezte magát főnöknek.

- Segítenetek kell leállítani a pazarlást, és Afrikában az embereknek vízhez jutni.

Tibi egyszer csak felkiáltott.

- Nézzétek, itt mintha minden vízből lenne!

És csakugyan minden furcsán aprókat hullámozott és egy kicsit átsejlett a fal túloldalán lévő üresség.

- Mi van a fal túloldalán? - kérdezte Matyi

- Az óceán feneké. Ha közelebb mész, láthatod a halakat is, csak ne menj túl közel, mert a falak nem szilárdak.

- HOGY ÉRTED AZT HOGY NEM SZILÁRDAK??? - Matyi úgy nézett Tajtékra, mintha valami sosem látott szörnyet fedezett volna fel.

- Amit itt látsz, az mind víz, a falak is csak a levegőt képesek bent tartani. Hogyha egy kicsit benyomnád, átnyúlnál a vízbe.

Tajték egy kis ajtóra mutatott.

- Amikor az egyensúly elkezdett felborulni, ott a falon egy rés keletkezett, a víz beáradt, megtelt vele a szoba. Az ajtó pedig be volt zárva, és az ott dolgozó Örvény megfulladt.

- Más helyen is keletkezhet nyílás? - kérdezte Dalma.

- Igen. Valószínűleg egy idő után egész Aqualitis megtelik vízzel és senki sem éli túl.

Tovább vezette a gyerekeket a fallal körülvett városra. Akárhová néztek, kékrűhás, kék hajú embereket láttak.

- Már nem kell sokat menni, elviszlek titeket az áthelyező központba.

5. fejezet

Az áthelyezés

Amikor megérkeztek az áthelyező központba, hihetetlen látvány tárult a szemük elé. Mindenhol fontoskodó biztonsági őrök járkáltak fel s alá. A boltíves plafon alatt kis pódiumokon óriási buborékok trónoltak. Mindegyik előtt kis tábla állt, rajta feliratozva, hogy hova viszi azt, aki a fura kis járművekkel akar utazni. Kis fülkékben öltönyös vízőrök igazították el a lakosokat. Tajték egy nagyobb buborékhoz vezette őket.

- Ez lesz az utazó eszközötök, de vigyázzatok, mert könnyen kipukkad! Az oxigénszint megfelelő, nem fogtok megfulladni.

- Igazán megnyugtató - morogta az orra alatt Matyi.

- Akkor gyertek utánam! - és odavezette a gyerekeket a buborékhoz.

- Hölgyeké az elsőbbség. - mondta Tajték és kinyitotta az ajtót.

A buborék belsejében két-két személyes átlátszó pad várta az utasokat átlátszó asztalkával. Mikor Margit belépett felkiáltott.

- Juj, ez tiszta panoráma!

- Biztos szép lesz innen az óceán - tette hozzá Dalma

Mikor Matyiék beléptek, tátva maradt a szájuk.

- Ez az egész komolyan buborékból van? - kérdezte Tibi

Lehuppantak a padokra, Tajték becsukta az ajtót, és az utazás megkezdődött.

6. fejezet

Iritke a nagyfőnök, és a víz

A buborék kellemesen lassú tempóban kezdett emelkedni, magasabbról tűnt csak fel nekik, hogy milyen szép a központ. Óriási kupolás teteje vékony volt, hogy a buborékok ki tudjanak rajta menni. Amikor a buborékok elérték a tetőt, átcuppantak rajta. Az óceán mélye lélegzetelállító volt, mindenhol színes halak úsztak. Nagyjából egy óra utazás után felértek a felszínre. A gyerekek a víz fölött nézték a tájat. Magas hegyek és zöld mezők. Egyre magasabbról élvezhették a kilátást.

- Hiszen ez gyönyörű! - kiáltott fel Margit.

- Nézzétek, pont alattunk van egy mini erdő! - mutatott Tibi az alattuk lévő kis facsoportra.

- Nekem tériszonyom van... - vágott savanyú képet Matyi.

Amikor a felhők fölé értek, a buborék hirtelen fénysebességre váltott. Néhány perc múlva ismét lelassultak, és amikor a gyerekek lenéztek már az afrikai szavannákat látták.

- Ott egy zsiráf! - kiáltotta Dalma

- És egy oroszlán. - mutatott egy kis pontra Margit.

- Hé, miért kezdtünk süllýedni? - kérdezte Tibi

- Biztos megérkeztünk - mondta Dalma.

- Az viszont nyugtalanító, hogy egy oroszlán mellé érkezünk meg! És ha megtámad minket? - Margit már nyugtalan volt.

- Majd ráfűjjük az oroszlán riasztó sprénket. - kezdett viccelődni Tibi. Amikor földet értek egy kis falu mellett, csak remélték, hogy az oroszlán nem cserkészte be őket.

- Gyorsan! Be a faluba! - kiáltott Dalma

Mindannyian, mint a nyíl, úgy futottak be a kis településbe. A kicsi faluban, a csöppnyi meszes falu házak között, lépten-nyomon

csontsovány, éhes gyerekek szaladgáltak, kergetőztek. A felnőttek meg a otthon főztek egy kis ételt vagy kint figyeltek a gyerekeikre, nehogy kiszaladjanak a faluból. Egy vékonyka kislány szaladt oda hozzájuk, de olyan sovány volt, hogy meg lehetett volna számlálni a bordáit.

- Nem szabadna itt lennetek! El kell vezesselek titeket a nagyfőnökhöz! – mondta, és a szeme sóváran az egyik nagy kulacsra tévedt.

- Amúgy a nevem Iritke. - mutatkozott be a kislány.

- Szia, az én nevem Margit.

- Az enyém Matyi.

- Én Dalma vagyok.

- Én meg Tibi.

- Gyertek utánam! - mondta Iritke.

A kislány a falu közepén álló, a többinél nagyobb kunyhóhoz vezette őket. Először Iritke lépett be, utána sorban a többiek. A tágas szoba közepén egy szalmából font széken egy emberke ült, látszólag meditált, mert üres tekintettel meredt maga elé, és valami furcsa nyelven morgott. Tajtéknál úgy tíz évvel idősebb lehetett. Amikor beléptek felkapta a fejét.

- Mit szeretnél Iritke? - kérdezte az öreg.

- Ismeretlenek érkeztek nagyfőnök - mondta a lányka.

- Kik vagytok, kik megzavartátok nyugalmunkat pont a szárazévszak közepén? - tette fel a kérdést a nagyfőnök.

- Mi pont a szárazévszak miatt jöttünk segíteni - kezdte el Matyi.

- Mit tudtok ti azon segíteni? – kérdezte.

- Hoztunk az egész falunak elég vizet - mondta el Margit.

- Az egész száraz évszakra elég lesz - tette hozzá Matyi.

- Hát, ha igazat beszéltek, menjetek, osszátok szét a lakosoknak! - kérte az öreg.

Amikor a gyerekek kiléptek a kunyhóból, megbeszélték, hogy szétválnak szétosztani a vizet. Mindenki a hóna alatt öt-öt nagy kulaccsal elindult a házikók felé. Mindegyik család örömmel fogadta az ajándékot. Amint megkapták, mindannyian elkezdtek inni, minden csepp egy kis áldás volt számukra. Mikor már minden kulacs vizet kiosztottak, visszasétáltak a buborékhoz. Mindnyájan beszálltak, és a buborék újból emelkedni kezdett. Hátrahagyva a falucskát, amiben már mindenkinek volt mit inni.

7. fejezet

És most hogyan tovább?

Mikor már nagyon magasan voltak, egyszer csak a buborék megint fénysebességre váltott. Pár perc múlva megálltak, de nem az óceán fölött voltak, hanem New York felhőkarcolóinál néhány méterrel magasabban. Nemsokára egy kis park fájánál, egy odúban rakta le őket a buborék, pont a városi vízművek mellett.

- És most hogyan tovább? - tette fel a kérdést Tibi.

- Hát itt biztosan nem a szomszédoknak kell segíteni - kezdett humorizálni Matyi.

- Itt csakis pazarlásról lehet szó - jelentette ki Dalma.

- Most mit kéne csinálni? - kérdezte Margit

Egyszer csak Tibi zsebében megcsörrent valami. Erre Matyi fejéből kipattant egy ötlet.

- Tibi, mi van a zsebedben? - kérdezte gyorsan.

- Néhány száz forint - mondta Tibi.

- Mi lenne, ha átváltanánk és vennénk enni? Közben meg kitalálnánk valamit - osztotta meg az ötletét a többiekkel.

Matyi ötletét követve elbattyogtak egy pénzváltó automatához, és beledobálták Tibi 700Ft -ját és a gép kiadott nekik 2,49 \$-t. A boltba mindannyian vettek egy szendvicset és vizet, aztán visszamentek a parkba. Ott leültek egy padra, és elkezdtek majszolni a szendvicseket. Egyszer csak Marcsi felkiáltott:

- Kitaláltam valamit! Mi lenne, ha bemennénk a vízművekhez és lejjebb állítanánk a víz nyomását, hogy lassabban folyjon!
- Marcsi, ez egy király ötlet, de hogy jutunk be oda? - kérdezte Dalma.
- Beszökünk, - vigyorgott Matyi - a biztonsági őr alszik.
- Akkor indulás! - mondta Tibi.

A gyerekek csendben ellopakodtak az őr mellett. Matyi leakasztotta a kulcsokat az övéről. A bejárat után kihalt előtér várta őket, onnan egy ajtó nyílt. Mikor odaértek, mint a kommandósok, úgy rakták be és fordították el a kulcsot. Megbeszélték, hogy Tibi ottmarad őrködni. Az ajtó egy félhomályos folyosóra nyílt, ahonnan hangok szűrődtek ki.

- Itt biztos dolgoznak - hangoztatta a szomorú tény Margit.
- Tibi mégsem marad itt - jelentette ki Dalma.

Elindultak, készen arra, hogy az árnyékba húzódjanak minden apró nesznél. Margit odaállt a folyosó közepére és biztosította őket, hogy nem látszanak az árnyékban. Egyszer csak kinyílt az egyik ajtó, és egy csapat munkás jött ki. Mindannyian halálra váltan próbáltak a falhoz lapulva eltűnni. Szerencsére elment mellettük mindegyikük. Azután a folyosó világosabb oldalán ott kellett lennie annak az ajtónak, amit ők kerestek. Lassan odaléptek az ajtóhoz és hallgatóztak.

- Nincs bent senki - suttogta Matyi, majd kikereste a kulcsot. Belerakta a zárba, elfordította, de az nem akart mozdulni! Pont akkor kezdett egy másik ajtó nyikorogni, amikor ők még mindig a zárral vacakoltak. Valaki jött kifelé egy másik helységből! Margit idegesen

nyűszített, és abban a pillanatban a zár végre megadta magát és a gyerekek beözönlöttek a szobába, majd magukra zárták az ajtót.

- Úristen, de jó hogy kinyílt. - Dalma kapkodva vette a levegőt.
- Majdnem észrevettek. – Matyi szinte szélerőműnek tűnt, úgy vette a levegőt.
- Most nem mindegy? Sikerült! Kezdjük el átállítani a gépet. – adta ki az utasítást Marcsi.

A többiek ámulva néztek rá. Mennyire más volt, mint mikor elindultak. A mindig csendes Marcsi harcias lett. Odamentek és elkezdtek tanulmányozni a rendszert. Tibi értette meg elsőként a működését, és nagy lendülettel elkezdte bütykölni. A szobában volt egy tesztcsap, amin ki lehetett próbálni a vízszugár nagyságát. Tibi megcsinálta a beállításokat Dalma segítségével. Végül megnyitották a csapot!

- Sikerült! – örült Matyi
- Gyorsan induljunk! – kiáltotta Dalma.

Odamentek az ajtóhoz hallgatózni. Zajt nem hallottak, de Tibi kinézett a kulcslyukon is. Végül kijutottak a folyosóra és szerencsésükre senki nem jött szembe. Meggyőződtek róla, hogy az őr még mindig alszik. Elmentek mellette, és Matyi visszarakta az övére a kulcsot. Azután kiléptek a parkba, de csak akkor lélegeztek fel igazán, amikor meglátták az odvas fát. Ott volt a buborék, már csak rájuk várt. A gyerekek beszálltak és a buborék újból felemelkedett velük. A várost nézve, nyugodtan beszélgettek, és boldogan emlékeztek vissza a történetekre.

8. fejezet

Újra otthon

A buborék fénysebességre váltott és megérkeztek az óceán fölé. Mikor leértek a víz alá, közeledtek az óceán fenekéhez, és meglátták Aqualitist. Átcuppantak a boltíves plafonon és visszaérkeztek az állványra, Tajték már várta őket.

- Sziasztok, sikerült a küldetés? – kérdezte Tajték.

- Igen! – válaszolták kórusban.

Útközben mindent elmondtak a falucskáról és New Yorkról. A portálhoz érve megölelték Tajtéket és elköszöntek tőle, majd átléptek a portálon. Az ismerős villanás kíséretében újból ott álltak a Balaton partján. Dalma a kezében fogta az üveget, amely miatt ez az egész történt.

- Akkor holnap a suliban – köszönt Tibi.

- Sziasztok! – köszönt el Marcsi is.

- De egy dolgot ne felejtsetek el! Erről senkinek nem beszélünk! – kötötte ki Dalma.

Miután ezt megbeszélték, mind hazaszaladtak, és ágyba bújtak. Másnap reggel örömmel mentek iskolába, és idézték fel a kalandot.

Néhány héttel később a Balaton - parti kis házban, a gyerekek anyukája újságot olvasott.

- Dalma, Matyi, gyertek le egy kicsit! – kiabált fel az anyukájuk.

A gyerekek leszaladtak.

- Igen? – kérdezték.

- Nézzétek, milyen furcsát olvastam! New Yorkban nem folynak akkora sugárban a csapok...

- De furcsa! – mondta Dalma, de közben testvérére kacsintott. Ők pontosan tudták, hogy miért!